C/ Joan Batllori, 21 | 08980 Sant Feliu de Llobregat
93 666 18 59 | cinebaix@cinebaix.com
www.cinebaix.cat

Segueix-nos a:

Blue Heron

Direcció i guió: Sophy Romvari **País:** Canadà **Durada:** 90 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Eylul Guven, Réti Iringó, Ádám Tompa, Edik Beddoes... **Fotografia:** Maya Bankovic **Distribuïdora:** Flamingo Films **Estrena a Espanya:** 22/10/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en anglès i hongarès, amb subtítols en català

SINOPSI

A finals dels anys 90, la Sasha, de vuit anys, i la seva família d'immigrants hongaresos es muden a una nova casa a l'illa de Vancouver. El seu nou començament es veu interromput pel comportament cada cop més perillós d'en Jeremy, el fill gran de la família. (FilmAffinity)

CRÍTICA

12/08/2025 - Els llaços familiars i els records fragmentats donen forma a l'impressionant i emocionalment eloqüent primer llargmetratge de la canadenca-hongaresa Sophy Romvari

Algunes pel·lícules resulten més fàcils de creure que els records, i ***Blue Heron*** n'és una. Amb el seu primer llargmetratge, que molts esperaven amb impaciència, **Sophy Romvari** es manté fidel a la tendència investigadora dels seus curtmetratges *Nine Behind*, *Remembrance of József Romvári* i *Still Processing*, que, d'una manera o altra, aprofundeixen en el passat de la família. Amb ***Blue Heron***, que acaba d'estrenar-se a la secció Cineastes del present del Festival de Locarno, la directora d'origen canadenc i hongarès amplia el camp de la seva recerca de noves expressions cinematogràfiques de la memòria i el duel, com també de la seva reapropiació, en introduir l'espectador en una família hongaresa de sis membres que comença una nova vida a l'illa de Vancouver.

Gràcies al meticulós, però no invasiu treball de la dissenyadora de producció **Victoria Furuya**, la pel·lícula ens transporta a una llar dels anys noranta que immediatament sembla autèntica, gairebé des del moment en què el pare (**Ádám Tompa**) i el seu fill gran en Jeremy **(Edik Beddoes**) traslladen el matalàs individual amb estampat floral a l'habitació del soterrani d'aquest últim. La Sasha (**Eylul Guven**), la més petita, és la més sensible als estats d'ànim i als canvis, i encara que la pel·lícula no es recolza en plans convencionals ni en enquadraments a l'ús, la directora de fotografia **Maya Bankovic** observa amb la mateixa atenció la tensió latent al voltant del comportament erràtic i sovint desafiador del Jeremy. Dit això, la cinta té la delicadesa d'integrar una sèrie d'escenes que, a través de petits fragments de converses o petits successos, mostren que el germà gran estima als seus germans petits, però també els seus rampells d'ira. La salut mental de l'adolescent és un dels principals temes de preocupació de Blue Heron, i s'aborda a través dels tímids intents de la Sasha per desxifrar els signes d'angoixa i depressió que mostra el Jeremy.

Fins i tot aquells que no estiguin familiaritzats amb l'obra de Romvari reconeixeran en aquesta pel·lícula una vitalitat i una tendresa que indiquen que ens trobem davant d'alguna cosa que prové de l'experiència viscuda, però l'adjectiu "personal" sembla una mica insuls per descriure ***Blue Heron***, ja que es tracta realment d'una pel·lícula única en el seu gènere. Les escenes banyades per la llum de les tardes d'estiu tenen aquesta textura (entre les interpretacions en una barreja d'hongarès i anglès, els enquadraments que fan la impressió que la casa no té parets i els primers plans molt tancats sobre els intercanvis de mirades) que ens fan pensar que provenen de records particularment nítids. Potser és així, perquè a la segona part de la pel·lícula, la Sasha (**Amy Zimmer**), ja gran, s'ha convertit en cineasta i treballa en un projecte que acaba portant l'espectador de tornada a la casa familiar. La precisió amb què es fa tot això és realment notable, ja que, mitjançant un canvi de perspectiva subtil que connecta el passat i el present, Romvari alinea fragments d'un record perquè tinguin sentit. No obstant això, el que fa que la poesia de ***Blue Heron*** sigui tan profundament commovedora és la manera com la pel·lícula deixa que la figura de la Sasha comprengui per si mateixa el que necessita (com a filla, germana i cineasta) i faci exactament el que ha de fer. És molt bonic trobar-se amb una barreja tan acurada de les intencions del personatge i la llibertat d'explorar, i tot plegat en un primer llargmetratge emocionalment eloqüent i dirigit amb gran seguretat.

Savina Petkova – cineuropa.org